

Arrest

nr. 248 311 van 28 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 20 september 2018, diende op 4 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 25 februari 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 26 februari 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 04/12/2018
Overdracht CGVS: 11/12/2018*

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd er met u een persoonlijk onderhoud georganiseerd op 26 februari 2019 van 9.00 uur tot 12.35 uur door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die de taal Spaans machtig is. Uw advocaat meester Oger, loco Loobuyck, was gedurende het volledige onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in La Grita in de staat Tachira. Toen u in de middelbare school zat verhuisde u naar de stad San Christobal. In 2014 sloot u zich aan bij de partij Voluntad Popular en nam u deel aan de anti-regeringsbetogingen. Omwille van uw politieke engagement werd u omstreeks het begin van 2016 door colectivo's bedreigd. Op 20 april 2016 toen u aan een betoging deelnam werd u door een rubberkogel geraakt en door ordediensten geslagen. Twee leden van de guardia nacional arresteerden u en mishandelden u. Diezelfde dag werd u vrijgelaten omdat ze de aanklachten tegen u niet konden staven. Ook na uw arrestatie bleven de bedreigingen aanhouden. Deze bedreigingen zetten u ertoe aan voorzichtiger te zijn maar u bleef naar betogingen gaan. Toen u in de maanden mei en juni meerdere dreigbrieven van de Tupamaro's kreeg besloot u dat uw leven in gevaar was en dat u het land moest ontvluchten. In augustus of september 2017 verliet u Venezuela voor Ecuador en na een verblijf van drie maanden in Ecuador trok u naar Peru. In Peru nam u op 12 september 2018 het vliegtuig naar Nederland. Op 20 september 2018 reisde u van Nederland naar België. In België meldde u zich op 13 november 2018 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan voor een verzoek om internationale bescherming, dat op 4 december 2018 geregistreerd werd.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u vermoord te worden door de Venezolaanse regering en in het bijzonder door de colectivo's omwille van uw deelname aan de betogingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, een verklaring van de partij Voluntad Popular over uw lidmaatschap en problemen, twaalf foto's over de acties van de guardia nacional en de colectivo's, twee foto's en twee medische attesten over uw verwondingen opgelopen in de betoging van 20 april 2016, een psychologisch attest van 1 november 2016, vier dreigingsmesjes, een bevestiging van uw arrestatie op 20 april 2016, zes foto's van drie dreigbrieven en vijftien krantenartikelen over de behandeling van Venezolanen in de andere landen van Zuid-Amerika.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u vermoord te worden door de colectivo's en de Venezolaanse regering omdat u de Venezolaanse overheid van uw oppositieactiviteiten op de hoogte zou zijn (CGVS p.9,10).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int>; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op

[https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/](https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx)

[A_HRC_41_18.docx](https://www.ohchr.org) of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst moet er vastgesteld worden dat er aan uw politiek lidmaatschap van de partij Voluntad Popular geen geloof kan worden gehecht. U vertelt dat u van 2014 tot uw vertrek in 2017 als activist van Voluntad Popular optrad. Hoewel u geen vergaderingen bijwoonde riep u in naam van de partij andere studenten op om te betogen en nam u zelf aan de betogingen deel, zo zegt u (CGVS p.7). Er moet evenwel opgemerkt worden dat uw verklaringen over uw lidmaatschap niet stroken met de inhoud van de brief die u ter ondersteuning neerlegt. Waar de brief vermeldt dat u in december 2014 toetrad meent u dan u in februari of maart, voor het begin van de betogingen in april 2014, lid werd (CGVS p.14). Als u gewezen wordt op deze tegenstrijdigheid stelt u dat u in februari uw aanvraag deed maar dat u er slechts in december 2014 bevestiging van kreeg (CGVS p.14). Dat u tien maanden diende te wachten op een goedkeuring lijkt volkomen haaks te staan op de betrachting van elke partij om zeker in een crisisperiode zoveel mogelijk burgers aan zich te verbinden. Hoe dan ook slaagt u er ook aan de hand van uw kennis van de partij Voluntad Popular niet in aan te tonen dat u een lid van deze partij zou zijn. U beweert dat u met één politicus van Voluntad persoonlijk contact had, namelijk met G. A. [A.] (CGVS p.7). Hoewel zij u overtuigde activist te worden en u haar als een persoonlijke vriendin beschouwde kan u geen informatie over haar aandragen die aantoont dat u een persoonlijke band met A. had. U kan slechts zeggen dat ze een studentenleider en een belangrijk politieke leider was en dat ze deelnam aan alle betogingen (CGVS p.8). Hoewel er meermaals werd op aangedrongen om informatie te geven die enkel u heeft omdat u met haar in contact kwam moest u zich beperken tot deze zeer algemene informatie (CGVS p.7-8). Als u verder gevraagd wordt naar het politieke ambt dat A. opnam meent u dat ze in 2017 verkozen werd voor het nationaal parlement. In werkelijkheid werd ze reeds in 2015 verkozen (CGVS p.8). Gevraagd of er nog andere parlementsleden van Voluntad Tachira zetelen in het Nationaal Parlement moet u bekennen dat u er geen meer kent (CGVS p.8). Nochtans werden ook S. M. en S. V. in de kieskring Tachira voor Voluntad verkozen. Dit zou u als lid van Voluntad in deze staat niet mogen zijn ontgaan. Dat S. V. de leider van uw partij in uw staat was weet u evenmin daar u deze functie aan F. G. toedicht (CGVS p.9). F. G. is dan wel een politicus voor Voluntad maar van de Tachira fractie maakt hij geen deel uit daar hij in de staat Medina opkomt. Deze vergissing toont eens te meer dat u uw politieke kennis niet opdeed door uit te maken van de afdeling van Voluntad Popular in Tachira. Van een daadwerkelijk lid van een politieke partij kan een grondiger kennis verwacht worden die de kennis van een gemiddelde politiek geïnteresseerde burger overtreft. Uw lacuneuze kennis over de afdeling van Voluntad in uw staat Tachira valt dan ook niet te verzoenen met uw politieke engagement. Bovenstaande vaststellingen over uw politiek lidmaatschap schaadt ook het geloof in uw voorstelling van uw intensieve en langdurige deelname aan

verschillende betogingen voor Voluntad Popular, te meer daar u geen enkel bewijs van uw deelname aan dergelijke betogingen neerlegt.

Tevens bent u ook tegenstrijdig over de bedreigingen die u in Venezuela ontving. Zo beweert u enerzijds dat u voor het eerst bedreigingen ontving in de maanden mei en juni 2016 toen u dreigingsmsjes kreeg (CGVS p.10). Anderzijds verklaart u later dat u ook al bedreigd werd voor de arrestatie die plaats vond op 20 april 2016 (CGVS p.4, 12). Wel situeert u alle sms'en na uw aanhouding op 20 april 2016 (CGVS p.12-13). Deze informatie strookt niet met de neergelegde dreigingsmsjes. Als u erop gewezen wordt dat één van de vier neergelegde smsjes van maart 2016 dateert haalt u geen verklaring aan voor deze tegenstrijdigheid. U zegt eenvoudigweg dat dat mogelijk is en dat u meerdere berichten doorheen 2016 ontving (CGVS p.13). Indien u daadwerkelijk met de dood bedreigd werd en u om deze reden Venezuela diende te ontvluchten kan er van u verwacht worden dat u eensluidende verklaringen aflegt over deze kerngebeurtenissen in uw asielrelaas. Bijkomend moet er op gewezen worden dat de overige bewijsstukken van de bedreigingen die u aanbrengt evenmin kunnen overtuigen. Hoewel u de foto's van de acties van de guardia nacional en de colectivo's die op de foto's afgebeeld worden aan uw persoon verbindt valt dit op geen enkele wijze uit de foto's zelf op te maken. De enige aanwijzing dat het optreden van de ordetroepen met u te maken hebben is volgens u het blauwe huis dat op een van de foto's te zien is. Dat dit blauwe huis uw woning is valt niet uit de foto af te leiden noch legt u enig ander stuk neer dat u aan deze huis verbindt. Bijgevolg missen de neergelegde foto's bewijskracht om uw persoonlijke problemen te staven. Er moeten eveneens vragen worden gesteld bij uw bewering dat u bepaalde foto's zelf getrokken heeft. U geeft aan de foto's nr. 5, 6, 11 en 12 zelf genomen te hebben (CGVS p.6). Dat u foto nr. 4 niet aan uzelf toeschrijft is eigenaardig daar deze foto dezelfde scène weergeeft en onder dezelfde hoek genomen werd als foto nr. 12. De gelijkenis is des te opvallender daar u beide foto's niet eens aan dezelfde gebeurtenis koppelt (CGVS p.6). Ten slotte moeten er ook bedenkingen gemaakt worden bij de foto's van de papieren bedreigingen. Het valt vooreerst op dat u op de foto's van de bedreigingen als enige verwijzing naar uw persoon een donkere foto onderaan aanduidt. Dat u op deze foto te zien zou zijn kan gezien de povere kwaliteit van de foto geenszins bevestigd worden (CGVS p.12). Ook de foto's die u maakte van de schriftelijke bedreigingen zijn merkwaardig. U legt van twee dreigbrieven telkens een detail van de brief en een foto van de dreigbrief in zijn originele vindplaats neer. Waar de brief op de grond gekreukt is is van die kreuken in de detailopname geen spoor terug te vinden. Dit doet zeer sterk vermoeden dat de brieven – door u - gekreukt werden nadat ze eerst van dichtbij gefotografeerd werden. Bovenstaande vaststellingen halen de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten sterk onderuit.

Ten slotte kunnen ook uw verklaringen over de wijze waarop u met de bedreigingen omging niet overtuigen. Hoewel u meermaals en op verschillende manieren persoonlijk doodsbedreigingen ontving die u aanmaanden te stoppen met naar betogingen te gaan nam u als enige beschermingsmaatregel dat u in groep van en naar de betogingen ging (CGVS p.11). Deze bedreigingen zetten u er niet toe aan om uw deelname aan de manifestaties op te schorten, noch veranderde u van telefoonnummer, ervan uitgaand dat het toch niet zou helpen (CGVS p.8,13). Het contrast met uw reactie op de laatste bedreiging is groot. Toen besepte u ineens dat u door de colectivo's en de Venezolaanse regering gedood zou worden en nam u de beslissing Venezuela te ontvluchten. Zelfs toen overwoog u niet eerst op de vraag van uw bedreigers in te gaan en niet meer te gaan betogen. Uw vrees om door de colectivo's en de Venezolaanse regering vermoord te worden weerspiegelt zich echter niet in uw dagelijks gedrag. Zo ging u nog zo'n twee à drie maanden tot aan uw vertrek naar uw werk (CGVS p.3-4). Dat u ondanks de herhaaldelijke doodsbedreigingen tot vlak voor de laatste bedreiging naar de betogingen bleef gaan verklaart u zelf door te verwijzen naar uw drang om tegen het onrecht te vechten (CGVS p.8). U wilde voor Venezuela blijven strijden, zo zegt u (CGVS p.11,15). Indien u zo vol was van deze strijd dat u het risico voor uw eigen leven anderhalf jaar lang negeerde mag het verbazen dat u deze strijd totaal verliet toen u Venezuela ontvluchtte. Uw redenering dat u door uw fysieke afwezigheid de strijd voor Venezuela niet kon voortzetten kan niet gevolgd worden (CGVS p.15). Ook vanuit het buitenland was het immers voor u mogelijk om uw stem tegen de Maduro-regering te laten horen. Uw voorstelling dat u ondanks alle dreigementen bleef betogen valt niet te verenigen met de vaststelling dat u uw engagement zo gemakkelijk opgeeft na uw vertrek uit Venezuela. Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw reactie op de mishandelingen die u van de guardia nacional te verduren kreeg. Zo beweert u eerst dat u omwille van de mishandelingen op 20 april een klacht indiende. Als u gevraagd wordt naar de afhandeling van de klacht krabbelt u terug en geeft u aan dat u de vraag verkeerd begreep en u de nationale garde niet aanklaagde omdat het geen zin had en ze u dan zouden kunnen slaan en vermoorden (CGVS p.14). Deze uitspraak valt niet te rijmen met uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u een klacht indiende bij de politie maar dat de politie zei dat ze niets voor u konden doen (CGVS Vragenlijst vraag 3.5). Als u gewezen wordt op uw verklaringen bij de DVZ ontkent u nogmaals een aangifte te zijn gaan doen (CGVS p.14).

Slechts nadat uw verklaringen tijdens het interview bij de DVZ aan u voorgelezen worden zegt u nogmaals dat u het verkeerd begrepen had (CGVS p.14). U dacht dat er gevraagd werd of uw klacht geregistreerd werd. U probeerde wel een klacht in te dienen maar na het negatieve advies van een bevriende politieman zag u af van een klacht (CGVS p.14). Uw voortdurend wisselende verklaringen doen verder afbreuk aan het geloof in uw vluchtverhaal. Tevens mag het verbazen dat u de eerste dreigsmesjes als een grap beschouwde (CGVS p.10). U werd immers met de dood bedreigd door een anonieme afzender omdat u deelnam aan de betogingen (CGVS p.11). Uw verklaring dat u niet eerder een dergelijk intimiderend smsje kreeg kan niet verklaren waarom u deze smsjes in de context van de door u geschetste repressie van betogers niet ernstig nam (CGVS p.11). Bovenstaande vaststellingen aangaande uw omgang met de bedreigingen hypothekeren verder het geloof in uw asielmotieven.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan uw deelname aan bepaalde betogingen en uw zeer kortstondige arrestatie tijdens een betoging in 2016 niet beschouwd worden als een indicatie dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan massabetogingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U bent immers een jonge man die niet alleen hoogopgeleid is maar ook vijf jaar werkervaring heeft (CGVS p.3-4). Uw moeder woont nog steeds in La Gritta en werkt er als verpleegster in een plaatselijk ziekenhuis (CGVS p.4,12). Daarnaast heeft u met uw grootmoeder in San Christobal en ooms in Caracas een familiaal netwerk in meerdere steden (CGVS p.4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of

waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan u afkomstig bent. Tachira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira in het bijzonder, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het paspoort is slechts een bewijs van uw identiteit en uw reisroute. Aan de brief over uw lidmaatschap en uw problemen kan gezien haar gesolliciteerd karakter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. De brief werd immers opgemaakt op 10 januari 2019 en spreekt expliciet haar steun uit voor uw verzoek om internationale bescherming. Het bewijs van uw arrestatie tijdens een betoging, waarvan u overigens slechts een kopie neerlegt, de medische attesten en de foto's over de verwondingen die u tijdens deze betoging opliep kunnen de gebeurtenissen op 20 april 2016 ondersteunen maar vermogen niet de aanhoudende bedreigingen en de daaruit voortvloeiende vrees voor uw leven bij terugkeer naar Venezuela aan te tonen. Zoals hierboven reeds aangehaald maakt u niet aannemelijk dat de foto's van gewapende mannen en ordetroepen op de openbare weg aan uw persoonlijke asielrelaas verbonden zouden zijn. Evenzo kan er uit de dreigingsjes niet afgeleid worden wie en met welke bedoeling ze u toegestuurd werden, waardoor ook deze berichten bewijswaarde missen. De bewijswaarde van de dreigbrieven werd hierboven reeds besproken. De krantenartikelen bespreken de behandeling van Venezolanen in andere Latijns-Amerikaanse landen en hebben aldus geen bewijskracht inzake uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

In een eerste onderdeel, inzake zijn politiek activisme, stelt verzoeker dat hij, net zoals vele andere landgenoten, het dictatoriaal regime beu was en zich heeft aangesloten bij de oppositiepartij Voluntad Popular. Hij was een sympathisant en lid en deed mee aan protesten en manifestaties, omdat hij hun standpunten kon volgen en verandering wilde voor Venezuela. Deze partij beloofde het dictatoriaal systeem omver te werpen.

Verzoeker was geen prominent politiek figuur, zodat geen uitgebreide politieke kennis van hem mag worden verwacht. Hij begrijpt ook niet waarom het vreemd zou zijn dat hij zijn lidmaatschapskaart pas in december 2014 kreeg, terwijl hij lid is sinds februari of maart 2014. Het duurde een tijdje vooraleer verzoeker officieel bevestiging kreeg lid te zijn van Voluntad Popular, maar hij beschouwde zich ook zonder officiële inschrijving een lid en nam als dusdanig deel aan manifestaties en protesten. Verzoeker kende G.A., maar meer als een vriendin. Hij kende de exacte inhoud van haar werkzaamheden niet en wist enkel dat zij lid was van Voluntad Popular.

In een tweede onderdeel, merkt verzoeker op dat de bedreigingen en de berichten via sms niet betwist worden in de bestreden beslissing. Deze feiten dateren al van jaren geleden. Verzoeker kreeg in 2014 de eerste sms-berichten, maar de stress en alles wat hij heeft meegemaakt, heeft hij zich vergist tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker hechtte in eerste instantie geen geloof aan de ontvangen bedreigingen, maar beseftte vanaf 2016 dat het wel degelijk ernstig was. Hij acht de bestreden beslissing onredelijk op dit punt.

In een derde onderdeel bevestigt verzoeker dat hij initieel niet zoveel waarde en geloof hechtte aan de bedreigingen. Hij ging er van uit dat hij in groep was en hem niets kon overkomen. De bedreigingen bleven echter voortduren en in zijn omgeving zag verzoeker dat deze bedreigingen inderdaad werden uitgevoerd. Hierdoor beseftte hij dat het niet lang zou duren voor hij aan de beurt was. Zijn leven was dan ook in imminent gevaar en hij kon niet anders dan Venezuela verlaten. Eind 2019 ontving verzoeker alweer bedreigingen, brieven die bij zijn moeder toekwamen. Zijn moeder bracht hem hiervan op de hoogte (verzoekschrift, stuk 5). Verzoeker legt ook verschillende foto's neer waaruit blijkt dat opposanten en protestanten nog steeds vervolgd en opgepakt worden door de regering. Zo werd D.J., een opposant en tevens een vriend van verzoeker, gearresteerd op 10 maart 2020. Zij hebben samen deelgenomen aan manifestaties. De bestreden beslissing is op dit punt onredelijk, onbegrijpelijk en onzorgvuldig.

Verder in het verzoekschrift, gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Uit UNHCR's "Guidance Note" van mei 2019 blijkt dat de deelname aan betogingen weldegelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen. De schrijnende en mensonterende situatie in zijn land van herkomst kan niet genegeerd worden. De overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoeker. Het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de *colectivo's* niet kan worden genegeerd. Verzoeker citeert uit een bericht van New York Times van 22 april 2017 en uit UNHCR's Guidance Note van maart 2018 en UNHCR's Guidance Note van mei 2019. UNHCR bevestigt aldus dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. De bestreden beslissing zwijgt hier in alle talen over en is daarom onbegrijpelijk. Hij stelt dat de situatie compleet uit de hand is gelopen en verwijst naar persberichten van 25 februari 2019, 26 februari 2019 en 30 april 2019. De mensen zijn wanhopig en sterven van de honger, terwijl hun president koste wat kost internationale hulp blijft weigeren. Iedereen die kan, vlucht voor zijn leven, zelfs militairen en politieagenten lopen over naar de buurlanden om asiel aan te vragen. Ook meer dan 3,4 miljoen burgers namen uit wanhoop de vlucht naar andere landen. Het protest blijft ook in april en mei verder escaleren. De bestreden beslissing verwijst bovendien naar de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van Cedoca van 1 juli 2019, doch deze werd niet goed gelezen. De COI Focus citeert aldus de UNHCR Guidance Note van mei 2019, maar de bestreden beslissing trekt hier geen enkele conclusie uit, wat onbegrijpelijk is.

In een laatste onderdeel, betoogt verzoeker dat het bovendien thans onmogelijk is om in de huidige corona-crisis terug te keren naar Venezuela en een menswaardig leven te leiden. President Maduro erkent zelfs niet dat er een probleem is en vervolgt artsen die informatie over deze ziekte verspreiden, terwijl de mensen volledig aan hun lot worden overgelaten.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. bewijs arrestatie D. J.

4. Bewijs deelname aan manifestatie met D. J.

5. dreigbrieven".

2.1.3. In een aanvullende nota van 21 december 2020 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- Algemeen ambtsbericht Venezuela 2020 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van juni 2020;
- EASO-rapport “Venezuela Country Focus” van augustus 2020;
- COI Focus “Venezuela Situatieschets” van Cedoca van 15 mei 2020.

2.1.4. In een aanvullende nota van 4 januari 2021 voegt verzoeker foto's toe die bewijzen dat hij uitkomt voor zijn verlangen om zich als vrouw te verkleeden. De eerste foto bewijst ook zijn deelname aan 'Miss San Cristobal' in 2017 in zijn gemeente. Hij heeft verklaard dat hij meermaals bedreigd is geweest omdat hij zich uit zoals hij is.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, vreest verzoeker bij terugkeer naar Venezuela vervolging wegens zijn profiel van politiek opposant.

De bestreden beslissing stelt hierover in het algemeen het volgende:

“Bij terugkeer naar Venezuela vreest u vermoord te worden door de colectivo's en de Venezolaanse regering omdat u de Venezolaanse overheid van uw oppositieactiviteiten op de hoogte zou zijn (CGVS p.9,10).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int>; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal

gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk."

De beschikbare landeninformatie over het algemene politioneel geweld door de Venezolaanse overheden en *colectivo's* bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport van augustus 2020 blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52). Wel blijkt uit de landeninformatie dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker valt onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. De bewoordingen *"are likely to be in need of international refugee protection"* in de *"Guidance"* van UNHCR van mei 2019 doen geen afbreuk aan de individualiseringsvereiste die tevens wordt gesteld: *"depending on the circumstances of the individual case"*. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn politieke activiteiten uiterst beperkt waren. In het verzoekschrift erkent verzoeker dit en stelt geen prominent politiek figuur te zijn (geweest) en er van hem geen uitgebreide politieke kennis kan worden verwacht. Hij volhardt lid te zijn geweest van Voluntad Popular, maar hieraan kan geen geloof worden gehecht. De *post factum* toelichting dat hij een tijd moest wachten op de officiële inschrijving als lid bij Voluntad Popular, werpt geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing op dit punt. Bijkomend merkt de Raad op dat de bevestigingsbrief van 10 januari 2019 een loutere kopie betreft en werd opgesteld nadat verzoeker in België zijn verzoek om internationale bescherming had ingediend, zodat deze makkelijk te manipuleren is en een uiterst gesolliciteerd karakter vertoont. De motivering in de bestreden beslissing op dit punt is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen als volgt: *"Vooreerst moet er vastgesteld worden dat er aan uw politiek lidmaatschap van de partij Voluntad Popular geen geloof kan worden gehecht. U vertelt dat u van 2014 tot uw vertrek in 2017 als activist van Voluntad Popular optrad. Hoewel u geen vergaderingen bijwoonde riep u in naam van de partij andere studenten op om te betogen en nam u zelf aan de betogingen deel, zo zegt u (CGVS p.7). Er moet evenwel opgemerkt worden dat uw verklaringen over uw lidmaatschap niet stroken met de inhoud van de brief die u ter ondersteuning neerlegt. Waar de brief vermeldt dat u in december 2014 toetrad meent u dan u in februari of maart, voor het begin van de betogingen in april 2014, lid werd (CGVS p.14). Als u gewezen wordt op deze tegenstrijdigheid stelt u dat u in februari uw aanvraag deed maar dat u er slechts in december 2014 bevestiging van kreeg (CGVS p.14). Dat u tien maanden diende te wachten op een goedkeuring lijkt volkomen haaks te staan op de betrachting van elke partij om zeker in een crisisperiode zoveel mogelijk burgers aan zich te verbinden. Hoe dan ook slaagt u er ook aan de hand van uw kennis van de partij Voluntad Popular niet in aan te tonen dat u een lid van deze partij zou zijn. U beweert dat u met één politicus van Voluntad persoonlijk contact had, namelijk met G. A. [A.] (CGVS p.7).*

Hoewel zij u overtuigde activist te worden en u haar als een persoonlijke vriendin beschouwde kan u geen informatie over haar aandragen die aantoonst dat u een persoonlijke band met A. had. U kan slechts zeggen dat ze een studentenleider en een belangrijk politieke leider was en dat ze deelnam aan alle betogingen (CGVS p.8). Hoewel er meermaals werd op aangedrongen om informatie te geven die enkel u heeft omdat u met haar in contact kwam moest u zich beperken tot deze zeer algemene informatie (CGVS p.7-8). Als u verder gevraagd wordt naar het politieke ambt dat A. opnam meent u dat ze in 2017 verkozen werd voor het nationaal parlement. In werkelijkheid werd ze reeds in 2015 verkozen (CGVS p.8). Gevraagd of er nog andere parlementsleden van Voluntad Tachira zetelen in het Nationaal Parlement moet u bekennen dat u er geen meer kent (CGVS p.8). Nochtans werden ook S. M. en S. V. in de kieskring Tachira voor Voluntad verkozen. Dit zou u als lid van Voluntad in deze staat niet mogen zijn ontgaan. Dat S. V. de leider van uw partij in uw staat was weet u evenmin daar u deze functie aan F. G. toedicht (CGVS p.9). F. G. is dan wel een politicus voor Voluntad maar van de Tachira fractie maakt hij geen deel uit daar hij in de staat Medina opkomt. Deze vergissing toont eens te meer dat u uw politieke kennis niet opdeed door uit te maken van de afdeling van Voluntad Popular in Tachira. Van een daadwerkelijk lid van een politieke partij kan een grondiger kennis verwacht worden die de kennis van een gemiddelde politiek geïnteresseerde burger overtreft. Uw lacuneuze kennis over de afdeling van Voluntad in uw staat Tachira valt dan ook niet te verzoenen met uw politieke engagement.”

De twee bijkomende foto's (verzoekschrift, stuk 4) kunnen aantonen dat verzoeker valt onder het profiel van 'demonstrant'. De Raad merkt hierbij op dat deze foto's niet zijn gedateerd en dat verzoeker hierop niet herkenbaar is als lid van Voluntad Popular. Deze lijken te kaderen in het relaas waarbij verzoeker in zijn studentenperiode zich op sleeptouw liet nemen en af en toe heeft deelgenomen aan protestmarsen. Uit de landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de *colectivo's*, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvonden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis. Niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen kunnen hiervan slachtoffer worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Daarnaast worden armere wijken en/of jonge mannen wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek, gevisieerd. In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime (EASO, p. 32-33, 56-58; Algemeen ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60).

Verzoeker verklaarde dat hij persoonlijke bedreigingen kreeg in Venezuela via sms en dreigbrieven. De bestreden beslissing stelde op goede gronden dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt. Het verzoekschrift beperkt het verweer tot de loutere bewering dat hij al sinds 2014 werd bedreigd via sms, maar hiervan wordt geen bewijs voorgelegd. Bovendien doet dit betoog geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing over deze bedreigingen. De motivering hierover is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad: *“Tevens bent u ook tegenstrijdig over de bedreigingen die u in Venezuela ontving. Zo beweert u enerzijds dat u voor het eerst bedreigingen ontving in de maanden mei en juni 2016 toen u dreigingsjes kreeg (CGVS p.10). Anderzijds verklaart u later dat u ook al bedreigd werd voor de arrestatie die plaats vond op 20 april 2016 (CGVS p.4,12). Wel situeert u alle sms'en na uw aanhouding op 20 april 2016 (CGVS p.12-13). Deze informatie strookt niet met de neergelegde dreigingsjes. Als u erop gewezen wordt dat één van de vier neergelegde smsjes van maart 2016 dateert haalt u geen verklaring aan voor deze tegenstrijdigheid. U zegt eenvoudigweg dat dat mogelijk is en dat u meerdere berichten doorheen 2016 ontving (CGVS p.13). Indien u daadwerkelijk met de dood bedreigd werd en u om deze reden Venezuela diende te ontvluchten kan er van u verwacht worden dat u eensluidende verklaringen aflegt over deze kerngebeurtenissen in uw asielrelaas. Bijkomend moet er op gewezen worden dat de overige bewijsstukken van de bedreigingen die u aanbrengt evenmin kunnen overtuigen. Hoewel u de foto's van de acties van de guardia nacional en de colectivo's die op de foto's afgebeeld worden aan uw persoon verbindt valt dit op geen enkele wijze uit de foto's zelf op te maken. De enige aanwijzing dat het optreden van de ordetroepen met u te maken hebben is volgens u het blauwe huis dat op een van de foto's te zien is. Dat dit blauwe huis uw woning is valt niet uit de foto af te leiden noch legt u enig ander stuk neer dat u aan deze huis verbindt. Bijgevolg missen de neergelegde foto's bewijskracht om uw persoonlijke problemen te staven. Er moeten eveneens vragen worden gesteld bij uw bewering dat u bepaalde foto's zelf getrokken heeft. U geeft aan de foto's nr. 5, 6, 11 en 12 zelf genomen te hebben (CGVS p.6). Dat u foto nr. 4 niet aan uzelf toeschrijft is eigenaardig daar deze foto dezelfde scène weergeeft en onder dezelfde hoek genomen werd als foto nr. 12. De gelijkenis is des te opvallender daar u beide foto's niet eens aan dezelfde gebeurtenis koppelt (CGVS p.6).*

Ten slotte moeten er ook bedenkingen gemaakt worden bij de foto's van de papieren bedreigingen. Het valt vooreerst op dat u op de foto's van de bedreigingen als enige verwijzing naar uw persoon een donkere foto onderaan aanduidt. Dat u op deze foto te zien zou zijn kan gezien de povere kwaliteit van de foto geenszins bevestigd worden (CGVS p.12). Ook de foto's die u maakte van de schriftelijke bedreigingen zijn merkwaardig. U legt van twee dreigbrieven telkens een detail van de brief en een foto van de dreigbrief in zijn originele vindplaats neer. Waar de brief op de grond gekreukt is is van die kreuken in de detailopname geen spoor terug te vinden. Dit doet zeer sterk vermoeden dat de brieven – door u - gekreukt werden nadat ze eerst van dichtbij gefotografeerd werden. Bovenstaande vaststellingen halen de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten sterk onderuit.”

De bijkomende foto's van bedreigingen die verzoeker in Venezuela heeft ontvangen (verzoekschrift, stuk 5) werpen geen ander licht op deze beoordeling. Deze liggen immers in het verlengde van een aspect van het relaas waarvan is komen vast te staan dat het ongeloofwaardig is.

De toelichting in het verzoekschrift dat hij door de voortdurende bedreigingen pas begon in te zien dat hij in imminent gevaar was en Venezuela moest verlaten, klemmt met zijn verklaring dat hij altijd is blijven werken (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 3-4). Hij werkte immers tijdens zijn studies deeltijds van 2013 tot 2017. Na zijn studies is hij gaan werken in het bedrijf waar ze boeken drukken, waar hij al deeltijds werkte toen hij nog studeerde. En wanneer verzoeker genoeg geld had gespaard om te vertrekken, is hij vertrokken uit Venezuela in september 2017. Verzoekers toelichting werpt geen ander licht op de motivering van de bestreden beslissing op dit punt. De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad: *“Ten slotte kunnen ook uw verklaringen over de wijze waarop u met de bedreigingen omging niet overtuigen. Hoewel u meermaals en op verschillende manieren persoonlijk doodsbedreigingen ontving die u aanmaanden te stoppen met naar betogingen te gaan nam u als enige beschermingsmaatregel dat u in groep van en naar de betogingen ging (CGVS p.11). Deze bedreigingen zetten u er niet toe aan om uw deelname aan de manifestaties op te schorten, noch veranderde u van telefoonnummer, ervan uitgaand dat het toch niet zou helpen (CGVS p.8,13). Het contrast met uw reactie op de laatste bedreiging is groot. Toen beseftte u ineens dat u door de colectivo's en de Venezolaanse regering gedood zou worden en nam u de beslissing Venezuela te ontvluchten. Zelfs toen overwoog u niet eerst op de vraag van uw bedreigers in te gaan en niet meer te gaan betogen. Uw vrees om door de colectivo's en de Venezolaanse regering vermoord te worden weerspiegelt zich echter niet in uw dagelijks gedrag. Zo ging u nog zo'n twee à drie maanden tot aan uw vertrek naar uw werk (CGVS p.3-4). Dat u ondanks de herhaaldelijke doodsbedreigingen tot vlak voor de laatste bedreiging naar de betogingen bleef gaan verklaart u zelf door te verwijzen naar uw drang om tegen het onrecht te vechten (CGVS p.8). U wilde voor Venezuela blijven strijden, zo zegt u (CGVS p.11,15). Indien u zo vol was van deze strijd dat u het risico voor uw eigen leven anderhalf jaar lang negeerde mag het verbazen dat u deze strijd totaal verliet toen u Venezuela ontvluchtte. Uw redenering dat u door uw fysieke afwezigheid de strijd voor Venezuela niet kon voortzetten kan niet gevolgd worden (CGVS p.15). Ook vanuit het buitenland was het immers voor u mogelijk om uw stem tegen de Maduro-regering te laten horen. Uw voorstelling dat u ondanks alle dreigementen bleef betogen valt niet te verenigen met de vaststelling dat u uw engagement zo gemakkelijk opgeeft na uw vertrek uit Venezuela. Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw reactie op de mishandelingen die u van de guardia nacional te verduren kreeg. Zo beweert u eerst dat u omwille van de mishandelingen op 20 april een klacht indiende. Als u gevraagd wordt naar de afhandeling van de klacht krabbelt u terug en geeft u aan dat u de vraag verkeerd begreep en u de nationale garde niet aanklaagde omdat het geen zin had en ze u dan zouden kunnen slaan en vermoorden (CGVS p.14). Deze uitspraak valt niet te rijmen met uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u een klacht indiende bij de politie maar dat de politie zei dat ze niets voor u konden doen (CGVS Vragenlijst vraag 3.5). Als u gewezen wordt op uw verklaringen bij de DVZ ontkent u nogmaals een aangifte te zijn gaan doen (CGVS p.14). Slechts nadat uw verklaringen tijdens het interview bij de DVZ aan u voorgelezen worden zegt u nogmaals dat u het verkeerd begrepen had (CGVS p.14). U dacht dat er gevraagd werd of uw klacht geregistreerd werd. U probeerde wel een klacht in te dienen maar na het negatieve advies van een bevriende politieman zag u af van een klacht (CGVS p.14). Uw voortdurend wisselende verklaringen doen verder afbreuk aan het geloof in uw vluchtverhaal. Tevens mag het verbazen dat u de eerste dreigingsjes als een grap beschouwde (CGVS p.10). U werd immers met de dood bedreigd door een anonieme afzender omdat u deelnam aan de betogingen (CGVS p.11). Uw verklaring dat u niet eerder een dergelijk intimiderend smsje kreeg kan niet verklaren waarom u deze smsjes in de context van de door u geschetste repressie van betogers niet ernstig nam (CGVS p.11). Bovenstaande vaststellingen aangaande uw omgang met de bedreigingen hypothekeren verder het geloof in uw asielmotieven.”*

Het twitterbericht over D.J. die op 10 maart 2020 werd gearresteerd, heeft geen betrekking op verzoeker zelf. Ook het loutere feit dat zij tijdens verzoekers studentenperiode bevriend zouden zijn geweest en samen hebben deelgenomen aan enkele demonstraties, betekent niet dat de conclusie in de bestreden beslissing verkeerd is. Bovendien brengt verzoeker geen verdere informatie aan over wat er nog is gebeurd met D.J., die in Caracas zou zijn aangehouden. Verzoeker geeft overigens aan dat de hogere politieke figuren en profielen in Caracas zaten, terwijl verzoeker in San Cristobal bleef (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2-3, 6-7).

De bestreden beslissing besluit op goede gronden als volgt:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan uw deelname aan bepaalde betogingen en uw zeer kortstondige arrestatie tijdens een betoging in 2016 niet beschouwd worden als een indicatie dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan massabetogingen.”

“De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het paspoort is slechts een bewijs van uw identiteit en uw reisroute. Aan de brief over uw lidmaatschap en uw problemen kan gezien haar gesolliciteerd karakter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. De brief werd immers opgemaakt op 10 januari 2019 en spreekt expliciet haar steun uit voor uw verzoek om internationale bescherming. Het bewijs van uw arrestatie tijdens een betoging, waarvan u overigens slechts een kopie neerlegt, de medische attesten en de foto's over de verwondingen die u tijdens deze betoging opliep kunnen de gebeurtenissen op 20 april 2016 ondersteunen maar vermogen niet de aanhoudende bedreigingen en de daaruit voortvloeiende vrees voor uw leven bij terugkeer naar Venezuela aan te tonen. Zoals hierboven reeds aangehaald maakt u niet aannemelijk dat de foto's van gewapende mannen en ordetroepen op de openbare weg aan uw persoonlijke asielrelaas verbonden zouden zijn. Evenzo kan er uit de dreigingsjes niet afgeleid worden wie en met welke bedoeling ze u toegestuurd werden, waardoor ook deze berichten bewijswaarde missen. De bewijswaarde van de dreigbrieven werd hierboven reeds besproken. De krantenartikelen bespreken de behandeling van Venezolanen in andere Latijns-Amerikaanse landen en hebben aldus geen bewijskracht inzake uw verzoek om internationale bescherming.”

Bijgevolg, verzoekers individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van zijn uiterst beperkte politieke activiteiten.

Wat de voorgelegde foto's in de aanvullende nota van 4 januari 2020 betreft, merkt de Raad op dat verzoeker dit stuk zeer laat in het kader van de beroepsprocedure heeft bijgebracht. Hij geeft geen enkele verklaring voor deze handelswijze, terwijl verzoeker zo spoedig mogelijk alle stukken ter staving van zijn relaas dient voor te leggen (artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet). Daarnaast wordt de enkele toelichting over de foto's, namelijk dat hij verlangt om zich te verkleden als vrouw niet gekoppeld aan enige geloofwaardige verklaringen dat verzoeker hierdoor enige problemen kende in Venezuela. Verzoeker heeft bij aanvang de procedure hierover niets gezegd. Ook bij het Commissariaat-generaal werd verzoeker in de gelegenheid gesteld om andere problemen dan zijn politiek activisme te bespreken, maar hij stelde geen andere problemen te hebben (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13). Het betoog dat verzoeker ook de deelname aan 'Miss San Cristobal' in 2017 bewijst, wordt niet aanvaard, aangezien uit de foto's niet kan worden afgeleid waar of wanneer deze zijn genomen. De Raad acht deze nieuwe elementen onvoldoende onderbouwd en concreet, aangezien deze eerder lijken te kaderen in een studentikoos verleden. Bovendien is de bewijswaarde van dergelijke privé-foto's beperkt, omdat deze in scène kunnen worden gezet. Aldus werpt dit element evenmin een ander licht op bovenstaande beoordeling van verzoekers persoonlijk relaas. De aangebrachte nieuwe elementen maken de kans niet aanzienlijk groter dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming (artikel 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet).

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de

doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Venezuela.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM en wordt geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het EHRM hierover.

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM 26 augustus 2016, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, §§ 79-81). Zo moet de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v. Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, § 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven zoals beoordeeld in punt 2.3. van dit arrest, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in Venezuela wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

Verzoeker toont echter niet aan dat hij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoeker laat de motivering over zijn persoonlijk situatie ook ongemoeid. De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“U bent immers een jonge man die niet alleen hoogopgeleid is maar ook vijf jaar werkervaring heeft (CGVS p.3-4). Uw moeder woont nog steeds in La Gritta en werkt er als verpleegster in een plaatselijk ziekenhuis (CGVS p.4,12). Daarnaast heeft u met uw grootmoeder in San Christobal en ooms in Caracas een familiaal netwerk in meerdere steden (CGVS p.4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een risico waar veel Venezolanen, met of zonder migratieverleden, mee te maken krijgen. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Venezolanen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog een vrees aanhaalt om te worden besmet met het Covid-19-virus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar Venezuela wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegd of opzettelijk worden geweigerd.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend.

Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *colectivo's* in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Daarnaast is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid.

Uit de “COI Focus – Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geboren en getogen is in Tachira en voor zijn vertrek uit Venezuela in San Cristobal verbleef. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. De algemene veiligheidssituatie in Venezuela laat niet toe om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het betoog in het verzoekschrift dat steunt op persberichten en de Guidance Notes van UNHCR werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP